Legea ficțiunii științifice

On Noiembrie 23, 2014

Fă distincție între ficțiune și realitate, focusându-te asupra elementului dominant care impune noi standarde de exigență în aprobarea criteriilor de evaluare a identității tale.

Negreșit, mă îndreptam spre un undeva nedefinit. Spre un început de drum care se continua până la confluența dintre două lumi distincte, marcate de relativizarea adevărului și de multiplicitatea conștiinței. O lume a umbrelor invizibile și una a semnelor izolate care dezvăluiau o privire interioară. Ele depășeau cu mult puterea limitată de înțelegere a cunoașterii directe, propulsându-mă spre o nouă posibilitate de abordare a fenomenului ambiguității - atât în relația cu mine însumi, cât și mai ales în relația cu entitatea numită spațiu-timp.

Totul se petrecea doar în imaginația mea? Era un joc încâlcit al propriei mele creații, o farsă pe care mi-o jucasem singur? Lumile nu erau deloc lumi, ci spații mute, uitate prin meandrele abstractului intelectual – care însemna o cunoaștere fără rest, a cărei relație cu existența corespundea unei realități vii sublimate în timp.

Le explorasem pentru că voiam să le schimb, înainte de a mă schimba ele pe mine. Şi chiar dacă asta se întâmpla, era o pură întâmplare. Întâmplarea și consecințele ei. Totul era întors pe dos, ca o oglindă suprapusă pe o altă oglindă – dar care totuși stătea în picioare. Deși poziția ei era reglată în gol, în diferitele câmpuri de virtualități. Cred că mai mult făceam ficțiune științifică decât știință.

Galileo Galilei, cu ajutorul lunetei sale dotate cu lentile de numai câțiva cm în diametru, a zărit în anul 1612 un astru necunoscut în apropierea planetei Jupiter. Astru care de fapt nu exista, dar care era probabil planeta Neptun aflată în acea perioadă în conjuncție cu Jupiter. Galilei nu a fost conștient de ceea ce descoperise, și astfel planeta Neptun a fost recunoscută abia mai târziu.

Eu nu aveam de gând să mă las prins în capcana îndoielilor și să mă simt dezamăgit de insuficiența puterii de a face diferența între ficțiune și realitate. Dar abia mai târziu am înțeles: nu poți să crezi într-o lume nouă decât atunci când îi onorezi invitația de a fi descoperită și acceptată ca adevărată.

Leadership: Poți să-ți asiguri navigarea între ficțiune și realitate în așa fel încât specificul științei de tip "inferior" să se convertească spre tipul "superior?

Există întuneric și lumină în tot ceea ce încercăm să dezlegăm, ca o validare a capacității noastre de a analiza din mai multe unghiuri posibile tot ceea ce alții nu știu, nu văd sau nu înțeleg. Întunericul cuprinde totul, lumina relevă totul. Cine crede că se cunoaște destul de bine, găsește întotdeauna ceva nou și diferit la el. Dar în acelasi timp poate ajunge să se îndoiască de sine. Un soi de paradox al devenirii care trebuie ținut în balanță, focusându-se asupra elementului dominant care impune noi standarde de exigență în aprobarea criteriilor de evaluare a identității, a convingerilor și a capacităților de percepție și cunoaștere.

Iar acest element dominant, asociat experiențelor subiective, meritând totodată a fi corelat cu prezentul și viitorul într-un cadru al lăuntricului și a posibilităților lui de a se exterioriza prin puterea incontestabilă a gândurilor înlănțuite, curgând unele după altele, răspândite în orice direcție, trebuie să aibă o valoare de origine non-nul.

Adică să nu se elimine prin dezvoltarea accelerată a științei, să nu împiedice revelarea unei imense realități, să prezinte garanția – aprinzând o nouă lumină în om – că înțelegerea unor anumite idei presupune de la început existența unui sâmbure de adevăr care poate fi probat prin intermediul ficțiunii.

O știință de tip "inferior" reflectă tendința spre superifialitate în abordarea unei realități plină de incertitudini, care presupune o constrângere asupra capacității tale de a te adânci în aventura ființei tale.

Pe de altă parte, o știință de tip "superior", care te ajută să definești decupajul spațial semnificativ pentru a te reprezenta simbolic într-un mod aparte, își ia ca etalon o urgență a descoperirii sau redescoperirii Eu-lui în puritatea intențiilor de exprimare a unei rațiuni universalizate prin analogii cu fenomene și acțiuni din viața obișnuită.

Leadership: Păstrezi un echilibru permanent între observarea atentă a realității și impunerea unei plăsmuiri ajutătoare care te invită să parcurgi noi piste de interpretare a ceea ce înseamnă să fii un "eveniment" semnificativ?

Ficțiunea este începutul unui proces de diferențiere a științei care nu se încheie niciodată, o profunzime a intelectului care depășește cu siguranță linia normalului unanim acceptat. Dar care asigură leadershipului o abordare superioară a concepțiilor tradiționale vis-a-vis de o doctrină, față de ce îți poate rezerva viitorul; o modalitate consistentă de accesare a unei realități după ce ai construit o parte din ea; o aliniere între convingerile care te limitează și cele care îți stabilesc reperele de orientare prin forța vizualizării creatoare.

Leadershipul poate avansa spre o reconsiderare profundă a perspectivelor de ascensiune spre „superioritate” numai prin puterea de a-ți controla gândurile. Sau, mai bine spus, împingând mai departe gândul spre o reconsiderare a temeiului și a esenței pe care se sprijină orizonturile cunoașterii și așteptările excesive, prin interpretarea realității. A depăși limita condiției tale de ființă rațională și pragmatică, printr-o mixtură de ingeniozitate, inedit și îndrăzneală, ieșite din comun, depinde în întregime de hrana științifică pe care o consumi.

A-ți asigura navigarea între ficțiune și realitate înseamnă să continui să funcționezi în sfera unui ideal cât mai înalt, chiar dacă pare de neatins pentru ceilalți. Asta te-ar plasa cu adevărat în frunte, cu riscul de a fi neînțeles. Căci a fi un "eveniment" semnificativ în prezența constantă a ficțiunii înseamnă să îți pierzi reperele și să te trezești într-o realitate pe care nu o înțelegi și nu o poți accepta ca fiind posibilă.

Iar cel care încearcă să înțeleagă o entitate superioară, mai întâi trebuie să-și convertească specificul științei de tip ”inferior” spre tipul ”superior, adică să se conecteze la nivele de profunzime care depășesc limita percepției de care majoritatea dispune. Ceea ce înseamnă să devină el însuși captiv între realitate și ficțiune. El ar fi un *Stăpân al Creației* , capabil să-și pună în aplicare viziunile inspirate de propriul sine, prin prisma relației dintre spațiu, timp și materie.

Să-ți confirmi identitatea într-un spațiu mai larg înseamnă să te transpui într-un experiment numit *ficțiune* din care să tragi niște concluzii care să te ajute să vezi utilitatea acelor viziuni care pot ține în echilibru realitatea.

Legea ficțiunii științifice vizează acea „alunecare într-o direcție ce-i scapă controlului”. Dar care aduce, invariabil, bucuria unei forme avansate cunoaștere care te ajută să conștientizezi importanța gândurilor în materializarea viziunii.

Ceea ce te poate diferenția net de ceilalți este viziunea - arta de a vedea lucruri invizibile, pe care apoi să le accepți ca fiind adevărate, sa le conectezi la realitate și să le valorifici în favoarea ta, în leadership. Iar asta te poate pune în postura de a-ți redefini identitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-fictiunii-stiintifice.html